

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 549/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daša Bajanová, s. r. o., Starosaská 3, Spišská Nová Ves, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Daša Bajanová, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č. k. 22 Cb 205/2020-109 z 20. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 22 Cb 205/2020-109 z 20. januára 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa od roku 2020 viedlo konanie (sp. zn. 22 Cb 205/2020, pozn.) o zaplatenie 2152,50 eur s príslušenstvom z titulu nezaplatenia faktúry z 20. decembra 2019.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 22 Cb 205/2020-74 z 20. septembra 2021 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) rozhodol tak, že žalovaný je povinný sťažovateľke zaplatiť sumu 2152,50 eur

spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2152,50 eur od 4. januára 2020 do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (I), a sťažovateľke priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (II). Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2021 a vykonateľnosť 10. novembra 2021.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 22 Cb 205/2020-96 z 18. januára 2022 (ďalej len „uznesenie z 18. januára 2022“) vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo rozhodnuté o výške náhrady trov označeného konania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 553,52 eur k rukám právnej zástupkyne sťažovateľky do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. O sťažnosti podanej proti uzneseniu z 18. januára 2022 rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 22Cb/205/2020-96 z 18. januára 2022 tak, že rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 553,97 eur do troch dní od právoplatnosti napadnutého uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu, ktorým sudca okresného súdu zmenil uznesenie z 18. januára 2022 vydané vyšším súdnym úradníkom, podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej vyjadruje nesúhlas s právnym posúdením veci. Podľa jej názoru došlo napadnutým uznesením k porušeniu princípu spravodlivosti, pričom ide aj o zmätočné rozhodnutie. Uvádza, že okresný súd sa v odôvodnení riadne nevysporiadal s nepriznaním cestovných výdavkov a náhrady za stratu času.

6. Sťažovateľka v konkrétnostiach uvádza, že zo strany súdu nemala dostatočný časový priestor na preukázanie a vyčíslenie cestovného a náhrady za stratu času. Poukazuje na § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) podľa ktorého súd rozhodne o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia. Uvádza, že o právoplatnosti rozsudku okresného súdu sa dozvedela na základe svojej iniciatívy, a to 14. januára 2022, keď jej boli doručené doložky právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku okresného súdu a uznesenia, ktorým súd zamietol návrh žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Zároveň argumentuje, že tieto boli súdom vyhotovené až 13. januára 2022, pričom už 18. januára 2022 bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania. Konštatuje, že jej právna zástupkyňa pripravovala vyčíslenie trov konania, avšak nestihla ho doručiť súdu do jeho rozhodovania o ich výške (za 4 dni). Sťažovateľka tiež akcentuje, že okresný súd nemohol vychádzať z faktu, že mohla vyčísliť trovy konania na pojednávaní, resp. bezprostredne po doručení rozsudku okresného súdu, keď následne okresný súd ešte rozhodoval o podaní žalovaného doručenom 25. októbra 2021.

7. Sťažovateľka sumarizuje, že okresný súd na uvedené skutočnosti v napadnutom uznesení neprihliadol a vychádzal z toho, že zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť vyzývať advokáta na vyčíslenie trov konania (v prípade absencie takého vyčíslenia vychádza zo súdneho spisu). Sťažovateľka v tomto kontexte poukazuje aj na skoršiu právnu úpravu, ktorej súčasťou bolo stanovenie lehoty pre vyčíslenie trov právneho zastúpenia. Zároveň konštatuje, že sú jej známe rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sú odôvodnené neexistenciou povinnosti súdu vyzvať stranu v spore na vyčíslenie trov konania (sp. zn. III. ÚS 191/2020 z 27. mája 2020, sp. zn. III. ÚS 109/2020 z 23. júna 2020), poukazuje však na to, že vynaložila procesnú aktivitu

na preukázanie a uplatnenie cestovného a nároku na náhradu za stratu času, ktorú pre krátkosť času uplatnila až v sťažnosti podanej proti uzneseniu z 18. januára 2022.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny) a porušenie práva na ochranu majetku (čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) napadnutým uznesením, ktorým okresný súd zmenil uznesenie z 18. januára 2022 tak, že rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 553,97 eur do troch dní od právoplatnosti napadnutého uznesenia.

9. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (m. m. II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne. Tieto závery možno obdobne vzťahovať aj na čl. 36 ods. 1 listiny.

10. Ústavný súd považuje za nevyhnutné v prvom rade poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

11. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému okresný súd pri rozhodovaní o konkrétnej výške náhrady trov konania dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko, či napadnuté uznesenie okresného súdu spĺňalo požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle práva na spravodlivý proces), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 601/2021, II. ÚS 393/2022).

12. Úlohou ústavného súdu bolo predbežne prerokovať relevanciu zásadnej námietky sťažovateľky o tom, či sudca okresného súdu rozhodol ústavne udržateľne, keď zmenil uznesenie z 18. januára 2021 vydaného vyšším súdnym úradníkom (o vyčíslení náhrady trov konania, pozn.), avšak ani on nepriznal sťažovateľke (resp. právnej zástupkyňi) náhradu cestovných výdavkov, ako ani náhradu za stratu času, ktorú si uplatnila po vydaní uznesenia vyššieho súdneho úradníka z 18. januára 2022 z dôvodu, že o právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, sa dozvedela až 14. januára 2022.

13. Sťažovateľka konkrétne argumentuje najmä tým, že vyčíslenie trov konania vrátane trov právneho zastúpenia bolo z jej strany podané po tom, čo sa v nadväznosti na svoj dopyt dozvedela o právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, t. j. boli jej zaslané doložky právoplatnosti k príslušným rozhodnutiam. Uvádza, že medzi ich doručením – 14. januára 2022 a rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o vyčíslení náhrady trov konania – 18. januára 2022 však uplynula len krátka doba štyroch dní, v rámci ktorých nebolo okresnému súdu vyčíslenie zaslané. Tvrdí, že z uvedeného dôvodu ich uplatnila až v sťažnosti podanej proti uzneseniu z 18. januára 2022. Sťažovateľka namieta nedostatočné odôvodnenie nepriznania cestovných výdavkov a náhrady za stratu času, ako aj nesprávne právne posúdenie jej veci.

14. Cestovné a náhrada za stratu času predstavujú také zložky trov konania, ktorých konkrétnu výšku súd nemá možnosť určiť bez adekvátnej procesnej aktivity strany sporu, ktorej takéto trovy vznikli. Za daného stavu je potrebné, aby strana, ktorá sa domáha priznania náhrady trov konania vo výške, ktorá jej prináleží, riadne a včas, teda ešte pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP, predložila súdu všetky potrebné doklady preukazujúce vznik a výšku trov, ktoré nevyplývajú z obsahu spisu.

15. Pokiaľ strana v priebehu sporu ešte neuplatnila svoje trovy alebo ich nepreukázala, pri určení ich výšky súd tak prihliada len na údaje známe z konania; dodatočné účtovanie nie je prípustné. Preto pokiaľ ide o ďalšie úkony právnej služby, ktoré z obsahu spisu nevyplývajú (napr. ďalšia porada s klientom), a hotové výdavky (cestovné, nocľážné), tieto bude potrebné iniciatívne preukazovať. Je teda zrejmé, že rozhodovanie o trovách konania *ex officio* nezbavuje stranu a jej advokáta povinnosti poskytnúť súdu vyčíslenie trov, osobitne tých, ktoré súd sám nemôže zistiť z obsahu súdneho spisu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 963, marg. č. 5).

16. Ústavný súd konštatuje, že trovy konania nie je nevyhnutné vyčísliť ihneď pri každom procesnom úkone, ktorý predchádzal vyhláseniu, resp. vydaniu rozhodnutia. Špecifikáciu a výšku uplatňovaných trov, najmä tých, ktoré nevyplývajú zo spisu, je však potrebné z vlastnej iniciatívy predložiť pred vydaním uznesenia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP. Inak hrozí, že náhrada trov konania, okrem tých, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu, nebude priznaná (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 963, marg. č. 5).

17. Vo veci sťažovateľky nebolo sporné, že vyšší súdny úradník nemal v čase rozhodovania o výške náhrady trov konania k dispozícii vyčíslenie, resp. doklady preukazujúce výšku trov právneho zástupcu sťažovateľky pozostávajúcich z cestovného a náhrady za stratu času. Keďže ide o také zložky trov konania, ktorých konkrétnu výšku súd nemá možnosť určiť bez aktivity strany, ktorej takéto trovy vznikli, vyšší súdny úradník uznesením sťažovateľke priznal náhradu len tých trov

konania, ktorých existencia a výška bola zo spisu v čase jeho rozhodovania zistiteľná. Sťažovateľka namietala predovšetkým záver okresného súdu, v zmysle ktorého sa právna zástupkyňa sťažovateľky 20. septembra 2021 zúčastnila predbežného prejednávania sporu, v dôsledku čoho jej nič nebránilo, aby už na uvedenom pojednávaní (príp. bez zbytočného odkladu po ňom) predložila súdu vyčíslenie trov konania, resp. že mohla toto vyčíslenie súdu doložiť aj neskôr, a to napríklad bezprostredne po doručení prvostupňového rozsudku z 20. septembra 2021, čo však neurobila. Okresný súd zároveň sumarizoval, že trovy konania za cestovné výdavky a stratu času si právna zástupkyňa sťažovateľky uplatnila a vyčíslila až v sťažnosti, t. j. viac ako 3 mesiace po doručení rozsudku, pričom súdu až v sťažnosti doložila relevantné doklady (technický preukaz vozidla a účtovný doklad o zakúpení pohonných hmôt). Okresný súd uzatvoril, že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva povinnosť súdu vyzývať advokáta na vyčíslenie trov konania, v ktorého záujme je vyčísliť trovy konania svojho klienta riadne a včas. Ústavný súd k uvedenému zhrnutiu záverov okresného súdu uvádza, že ich nehodnotí ako také, ktoré by popierali zmysel a účel právnej úpravy.

18. Pokiaľ sťažovateľka namietala najmä skutočnosť, že vo vyčíslení trov konania, resp. v predložení dokladov o výške trov pred vydaním rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka jej bránila objektívna prekážka spočívajúca v tom, že doložka o právoplatnosti rozsudku vo veci samej jej bola (na jej dopyt) zaslaná až 14. januára 2022, t. j. len 4 dni pred samotným rozhodnutím o výške náhrady trov konania zo strany vyššieho súdneho úradníka, predmetná námietka nemôže v okolnostiach veci obstať. Ústavný súd akcentuje, že civilný sporový poriadok *expressis verbis* nestanovuje stranám sporu povinnosť špecifikovať a preukázať uplatňované trovy, a teda nestanovuje žiadnu lehotu na vyčíslenie trov konania (teda ju neviaže ani na právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej) a ani následok ich nevyčíslenia. Je vo vlastnom záujme strany sporu, ktorá si uplatňuje náhradu trov konania a je len vecou jej procesnej aktivity a iniciatívy, aby vyčíslila súdu najmä tie trovy konania, ktoré nevyplývajú zo spisu. Na účel predloženia vyčíslenia trov konania nie je nevyhnutné čakať na doručenie písomného vyhotovenia rozhodnutia vo veci samej ani na vyznačenie, resp. zaslanie doložky o právoplatnosti, pričom jeho predloženie okresnému súdu „z opatrnosti“ je na mieste aj za situácie, ak sa javí pravdepodobné, že vo veci budú využité opravné prostriedky (m. m. I. ÚS 483/2022).

19. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti zásadu, podľa ktorej „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení vrátane včasnej špecifikácie uplatňovaných trov konania. Ako už bolo uvedené, aj ústavný súd je toho názoru, že trovy konania nie je nevyhnutné vyčísliť ihneď pri každom procesnom úkone, ktorý predchádzal vyhláseniu, resp. vydaniu rozhodnutia, avšak špecifikáciu a výšku uplatňovaných trov (najmä tých, ktoré nevyplývajú zo spisu) je potrebné z vlastnej iniciatívy predložiť pred vydaním uznesenia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP. Sťažovateľka už vyhlásením rozsudku vo veci samej nadobudla vedomosť o potenciálnom výsledku sporu vrátane plne priznaného nároku na náhradu trov (20. septembra 2021) a mala dostatočný časový priestor na to, aby predložila okresnému súdu

špecifikáciu trov konania od tohto momentu či kedykoľvek po doručení písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu (obdobie vyše troch mesiacov). Je teda možné sumarizovať, že pokiaľ síce sťažovateľka vyvinula procesnú aktivitu v zmysle zisťovania aktuálneho stavu dotknutého konania, svojou procesnou pasivitou smerujúcou k vyčísleniu trov konania sa pripravila o namietané zložky. Navyše, ako je zrejmé z obsahu ústavnej sťažnosti, judikatúra ústavného súdu v tejto oblasti jej bola zrejmá. Pokiaľ sa aj javí, že medzi dorúčením doložky právoplatnosti sťažovateľke po vydanie rozhodnutia o výške trov konania uplynul kratší časový interval, pričom sťažovateľka poukazuje na predchádzajúcu právnu úpravu, v ktorej bola stanovená lehota pre vyčíslenie trov právneho zastúpenia, predmetné tvrdenie, nemá vplyv na účel a zmysel aktuálnej právnej úpravy. Vzhľadom na už (v tomto uznesení, pozn.) uvedené skutočnosti nie je možné na tomto základe odôvodniť sťažovateľkou uvádzanú ústavnú neakceptovateľnosť napadnutého uznesenia.

20. Pre komplexnosť ústavný súd dodáva, že sťažovateľka bez bližšej konkretizácie argumentov poukázala aj na § 245 CSP. Keďže trovy pozostávajúce z cestovného a náhrady za stratu času vznikli pred vydaním rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, pričom sťažovateľke boli v čase vzniku trov známe všetky relevantné okolnosti determinujúce ich výšku uvádzané v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka (resp. z ústavnej sťažnosti a jej príloh nevyplýva opak, pozn.), nemožno toto považovať za nové skutočnosti a dôkazy na účely aplikácie § 245 CSP. Uvedené znamená, že nebol daný dôvod na dodatočné priznanie náhrady za stratu času a cestovného súdom na základe sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Sťažnosť proti rozhodnutiu súdneho úradníka totiž nemôže slúžiť ako prostriedok, ktorým sa má docieľiť náprava, resp. zvrátenie následku skoršej procesnej pasivity strany sporu (m. m. III. ÚS 191/2020).

21. Ústavný súd sumarizuje, že napadnuté uznesenie nevybočilo z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery okresný súd odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o porušení ňou označených práv. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu takú možnosť porušenia označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny či čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľka ústavnoprávnu argumentáciu ďalej v konkrétnostiach nerozvíjala. Z kontextu ústavnej sťažnosti je však zrejmé, že ich porušenie odvíjala od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, v dôsledku čoho bolo potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu